

Sygn. akt VII AGa 900/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Stefańska (spr.)

Sędziowie: SA Jan Szachulowicz

SA Tomasz Wojciechowski

Protokolant: sekr. sądowy Katarzyna Mikiciuk

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2018 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w D.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

z dnia 10 października 2016 r., sygn. akt XVII AmE 119/15

uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Warszawie – Sądowi Ochrony Konkurencji i Konsumentów, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

Sygn. akt VII AGa 900/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 11 czerwca 2015 r. nr (...) (...) (...), wydaną na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 w związku z art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (tekst jedn. Dz. U. z 2012 r. poz. 1059 ze zm., zwanej dalej „ustawą - Prawo energetyczne”), Prezes Urzędu Regulacji Energetyki orzekł, że:

1) przedsiębiorca działający pod firmą Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. z siedzibą w D. oferował do sprzedaży gaz płynny LPG przy wykorzystaniu niezgłoszonej do koncesji stacji auto-gazu, zlokalizowanej w miejscowości (...), który to gaz płynny nie spełniał wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG (Dz.U. Nr 251, poz. 1851 ze zm., zwanym dalej „rozporządzeniem”), tj. nie przestrzegał warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 maja 2011 r. nr (...), zmienionej decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...),

2) za które to działanie wymierzył przedsiębiorcy karę pieniężną stanowiącą 0,04063213% jego przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 r., który wynosił 374.088.168,01 zł, tj. w kwocie 152.000 zł.

Powód Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. z siedzibą w D. złożył odwołanie, zaskarżając decyzję w całości i wnosząc o jej uchylenie, ewentualnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez odstąpienie od wymierzenia lub znaczne obniżenie kary pieniężnej. Powód zaskarżonej decyzji zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

a) § 2 i § 3 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 31 stycznia 2007 r. w sprawie sposobu pobierania próbek gazu skroplonego (LPG) poprzez przyjęcie, że pobranie próbek ze zbiornika na stacji paliw w K. w dniu 3 czerwca 2014 r. napełnionego tylko w 20% zostało wykonane w sposób zgodny z obowiązującymi normami, a tym samym, że rzekomo wykazano wprowadzanie do obrotu paliwa niespełniającego wymagań jakościowych, podczas gdy zgodnie z § 2 ust. 4 tego rozporządzenia procedurę pobierania próbek, warunki bezpieczeństwa w miejscu ich pobierania związane z użytkowaniem pojemników, w których próbki są przechowywane oraz podczas ich transportu, rodzaj aparatury oraz pojemników stosowanych do pobierania próbek, a także sposób przygotowania pojemników na próbki określa norma PN-EN ISO 4257 o nazwie „Skroplone gazy węglowodorowe - Metoda pobierania próbek”, w której w pkt 4 ppkt b jednoznacznie stwierdza się: „W celu otrzymania reprezentatywnej próbki wymagana jest duża staranność, szczególnie wtedy gdy pobierana próbka materiału jest mieszaniną skroplonych gazów. Należy [...] unikać pobierania próbek z dolnych partii zbiornika [...]”, których to wymogów nie dochowano przy pobraniu próbek w dniu 3 czerwca 2014 r.;

b) art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że obowiązek wymierzenia przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kary za naruszenie warunków koncesji ma charakter obiektywny, to jest niezależny od podjętych przez skarżącego działań o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym i to w sytuacji, gdy dostawy gazu na rzecz powoda przed datą pobrania próbek przez Inspekcję Handlową w dniu 3 czerwca 2014 r. oraz dostawy po tej dacie realizowane były tylko z godnych zaufania i sprawdzonych źródeł, a skarżący wykazał się w tym zakresie należyłą starannością w celu sprzedaży gazu spełniającego wymagania jakościowe, określone w odrębnych przepisach;

c) art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy okoliczności w przyjętej przez Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki wersji zdarzeń ewidentnie wskazywały na znikomy stopień szkodliwości czynu, a nadto był to pierwszy i jedyny kwestionowany przypadek rzekomego naruszenia warunków koncesji;

2) naruszenie przepisów postępowania, tj.:

a) art. 7, art. 77 § 1 w związku z art. 80 k.p.a. poprzez zaniechanie wszechstronnego wyjaśnienia sprawy, wyrażającego się w szczególności w arbitralnym pominięciu przedstawionych przez skarżącego argumentów w zakresie braku obowiązku zgłoszenia w ramach udzielonej koncesji decyzją z dnia 17 maja 2011 r. nr (...), zmienioną decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...) przez powoda stacji auto-gazu zlokalizowanej w miejscowości (...), podczas gdy bezspornie na podstawie tej koncesji skarżący był uprawniony do prowadzenia działalności również na tej stacji bez potrzeby zmiany koncesji, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego określenia kary pieniężnej w wysokości 0,04063213% przychodu osiągniętego z działalności gospodarczej objętej koncesją na obrót paliwami ciekłymi w 2014 r.;

b) art. 9 i 11 k.p.a. poprzez zaniechanie wyjaśnienia przesłanek, w oparciu o które Prezes Urzędu Regulacji Energetyki przyjął, że skarżący naruszył rzekomo warunki koncesji udzielone decyzją z dnia 17 maja 2011 r. nr (...), zmienione decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...), w zakresie przedmiotu oraz zakresu działalności objętej koncesją, pomijając w całości przedstawioną przez skarżącego w piśmie z dnia 16 stycznia 2015 r. argumentację;

c) art. 7, art. 77, art. 80 i art. 84 k.p.a. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że skarżący nie zachował rzekomo należytej staranności, aby nie dopuścić do zmiany jakości wprowadzanych do obrotu gazu, oraz że podjęte przez skarżącego działania o charakterze ostrożnościowo-prewencyjnym były niewystarczające;

d) art. 7, art. 77, art. 80 i art. 84 k.p.a. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów w następstwie zaniechania przeprowadzenia wszelkich czynności dowodowych niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, przy całkowicie arbitralnym przyjęciu, że doszło do rzekomo zawinionego, istotnego przekroczenia parametrów jakościowych paliwa i nie można uznać stopnia szkodliwości czynu w przedmiotowej sprawie za znikomy i w konsekwencji odstąpić od wymierzenia kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 6a ustawy - Prawo energetyczne.

Pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wnosił o oddalenie odwołania.

Wyrokiem z dnia 10 października 2016 r. Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów uchylił zaskarżoną decyzję w całości.

Wyrok Sądu Okręgowego został wydany w oparciu o poniższe ustalenia faktyczne i rozważania prawne.

Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. z siedzibą w D. jest przedsiębiorcą posiadającym koncesję na obrót paliwami ciekłymi, udzieloną decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 maja 2011 r. nr (...) na okres od 21 maja 2011 r. do 21 maja 2026 r., zmienioną decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...). Przedmiotem działalności objętej koncesją jest działalność gospodarcza w zakresie obrotu paliwami ciekłymi: benzynami silnikowymi innymi niż paliwa lotnicze, olejami opalowymi, olejami napędowymi, estrami stanowiącymi samoistne paliwa ciekłe, gazem płynnym, konfekcjonowanym gazem płynnym - przy wykorzystaniu stacji paliw lub stacji auto-gazu zlokalizowanych w miejscowości S. (...) lub autocysterny marki M., dwóch naczep marki (...), dwóch ciągników siodłowych marki M.. Po rozpatrzeniu wniosku przedsiębiorcy z dnia 10 sierpnia 2011 r., decyzją z dnia 31 października 2011 r. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zmienił koncesję poprzez dodanie miejscowości W., B. i T., w których miała być wykonywana działalność koncesjonowana. W ramach wykonywania działalności koncesjonowanej, w 2011 r. przedsiębiorca rozpoczął eksploatację stacji auto-gazu zlokalizowanej w miejscowości (...), której nie zgłosił Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki w celu rozszerzenia przedmiotu i zakresu działalności określonego w punkcie 1 decyzji koncesyjnej.

W dniu 3 czerwca 2014 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili w stacji auto-gazu w miejscowości (...) kontrolę jakości gazu płynnego LPG, który był oferowany do sprzedaży klientom. W trakcie tej kontroli inspektorzy pobrali m.in. próbkę podstawową ((...)) i próbkę kontrolną ((...)) gazu skroplonego (LPG) do badań jakościowych w ilości 2,16 dm³ (próbka podstawowa) i 2,10 dm³ (próbka kontrolna) z naziemnego zbiornika gazu o pojemności 4.850 litrów i napełnionego gazem w 20% (970 litrów). W trakcie kontroli przedsiębiorca przedstawił faktury dotyczące zakupu gazu płynnego LPG od firmy (...) S.A. oraz świadectwo jakości zakwestionowanej partii gazu płynnego LPG. Wskazał również, że celem dochowania należytej staranności dla zachowania jakości paliwa, uzyskuje od dostawców posiadających na rynku renomę certyfikaty jakości paliwa. Pobrana próbka podstawowa paliwa została przekazana w dniu 3 czerwca 2014 r. do badania w akredytowanym laboratorium Zakładu (...) w K.. Wynik badania wskazał, że próbka gazu płynnego LPG nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG, ze względu na zawyżoną całkowitą zawartość siarki, która wynosiła powyżej 100 mg/kg, przy wymaganiach jakościowych wynoszących maksymalnie 50 mg/kg.

Z uwagi na negatywny wynik próbki podstawowej, w dniu 12 czerwca 2014 r. inspektorzy reprezentujący (...) Wojewódzkiego Inspektora Inspekcji Handlowej przeprowadzili na stacji auto-gazu w miejscowości (...) kolejną kontrolę jakości paliw ciekłych oferowanych do sprzedaży. Inspektorzy pouczyli przedsiębiorcę, że ma on prawo złożyć wniosek o przebadanie próbki kontrolnej kwestionowanego paliwa w terminie 7 dni od dnia podpisania protokołu

kontroli. Podczas kontroli ustalono również, że w okresie od 3 czerwca 2014 r. do 12 czerwca 2014 r. były trzy dostawy gazu skroplonego (LPG) na stację paliw w miejscowości (...). Inspektorzy nie uzyskali dokumentów dostaw gazu skroplonego na stację paliw, gdyż znajdowały się one w siedzibie przedsiębiorcy, zaś osoba odpowiedzialna za dostawy gazu przebywała poza granicami kraju. W dniu kontroli stan gazu skroplonego w (LPG) w zbiorniku naziemnym o poj. 4.850 litrów wynosił 2.812 dm³, co stanowiło 58%. Pobrana w dniu 3 czerwca 2014 r. próbka kontrolna ((...)) paliwa została przyjęta do badania w dniu 25 czerwca 2014 r. w (...) sp. z o.o. - Oddział K. (...) w C.. Wynik badania próbki kontrolnej wskazał, że próbka ta również nie spełniała warunków określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG, ze względu na zawyżoną całkowitą zawartość siarki, która przekroczyła wartość 100 mg/kg.

Przychód przedsiębiorcy uzyskany w 2014 r. z tytułu obrotu paliwami ciekłymi wyniósł 374.088.168,01 zł.

Stan faktyczny sprawy został ustalony przez Sąd Okręgowy na podstawie dowodów z dokumentów zgromadzonych w postępowaniu administracyjnym. Sąd pierwszej instancji oddalił wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie świadka A. K. na okoliczność procedury załadunku, transportu i innych czynności zmierzających do zabezpieczenia jakości gazu oraz wprowadzonych przez skarżącego czynności kontrolnych przy zakupie paliw, w tym gazu płynnego od swoich kontrahentów, z uwagi na brak oznaczenia faktów zgłoszonego dowodu. Sąd Okręgowy oddalił również wniosek dowodowy pozwanego o przesłuchanie świadków P. W. i D. M. na okoliczność sposobu pobrania w dniu 3 czerwca 2014 r. próbek gazu skroplonego LPG na stacji autogazu położonej w miejscowości (...), albowiem sposób procedowania określony jest przepisami prawa i został odzwierciedlony w sporządzonym protokole kontroli.

Sąd Okręgowy uznał, że odwołanie jest zasadne, jednakże z innych przyczyn od wskazanych przez powoda.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że zgodnie z treścią art. 32 ust. 1 pkt 4 ustawy - Prawo energetyczne, wykonywanie działalności gospodarczej w zakresie obrotu paliwami ciekłymi wymaga uzyskania koncesji. Natomiast niewykonywanie obowiązków określonych w koncesji jest zagrożone karą pieniężną, na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne. Odpowiedzialność ta ma charakter obiektywny i niezależny od przeszkód napotykanym przez przedsiębiorcę w prowadzonej działalności koncesjonowanej, a więc jest oparta na zasadzie ryzyka (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2016 r., sygn. akt III SK 33/15, LEX nr 2077544).

Sąd Okręgowy wyjaśnił, że przedmiotem postępowania administracyjnego zakończonego wydaniem zaskarżonej decyzji było wymierzenie powodowi kary pieniężnej w związku z naruszeniem przez niego zakazu wprowadzania do obrotu paliw ciekłych, poprzez dokonywanie obrotu gazem płynnym propan-butan, którego parametry jakościowe były niezgodne z parametrami określonymi obowiązującymi przepisami prawa oraz brakiem dochowania obowiązku informacyjnego w zakresie rozszerzenia działalności koncesjonowanej, tj. naruszeniem warunków 2.2.2. i 2.4.1. koncesji. Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że powód oferował do sprzedaży gaz płynny LPG przy wykorzystaniu niezgłoszonej do koncesji stacji auto-gazu zlokalizowanej w miejscowości (...), który to gaz płynny nie spełniał wymagań jakościowych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z 28 grudnia 2006 r. w sprawie wymagań jakościowych dla gazu skroplonego LPG, tj. nie przestrzegał warunków koncesji na obrót paliwami ciekłymi udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 17 maja 2011 r. nr (...), zmienionej decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...), za co wymierzył powodowi karę pieniężną.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji, przypisanie powodowi odpowiedzialności za tak postawiony zarzut wymagało wykazania przez organ regulacyjny, że koncesjonariusz wprowadzał do obrotu paliwo niespełniające norm jakościowych określonych w stosownych przepisach w ramach udzielonej mu koncesji. Okoliczność ta mogła być stwierdzona wyłącznie na podstawie badania laboratoryjnego paliwa, przeprowadzonego zgodnie z odpowiednią procedurą, w którym materiałem badanym jest próbka paliwa uzyskana w toku kontroli przez organy powołane do kontroli jakości paliwa. Tymczasem Prezes Urzędu Regulacji Energetyki stwierdził, że należąca do powoda stacja paliw nie została zgłoszona w celu rozszerzenia zakresu koncesji. Zatem działalność powoda na stacji paliw w miejscowości (...) nie była objęta koncesją. Brak koncesji w ogóle lub do wykonywania działalności koncesjonowanej w określonym zakresie lub miejscu wywołuje ten skutek, że prowadzenie przez przedsiębiorcę działalności wymagającej koncesji

jest działaniem naruszającym prawo samo w sobie, niezależnie od sposobu, w jaki działalność ta jest prowadzona. Prowadzenie działalności w zakresie nieobjętym koncesją jest prowadzeniem tej działalności bez koncesji i podlega sankcjom określonym w art. 57g § 1 ustawy - Prawo energetyczne. Natomiast nie może być uznane za naruszenie warunków koncesji, gdyż określenie warunków koncesji odnosi się wyłącznie do zakresu działalności objętego koncesją. Działanie powoda nie wypełniało zatem przesłanek zawartych w hipotezie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne.

Od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów apelację wniósł Prezes Urzędu Regulacji Energetyki.

Apelację pozwany zaskarżył wyrok w całości, wnosząc o jego zmianę poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Pozwany zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie:

1) art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne poprzez przyjęcie, że działanie powoda nie wypełnia przesłanek zawartych w hipotezie tego artykułu, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy prowadzi do odmiennych wniosków, a mianowicie, że prowadzone przed Prezesem Urzędu Regulacji Energetyki postępowanie i wydana w jego następstwie decyzja dotyczyły prowadzenia przez powoda działalności polegającej na sprzedaży gazu LPG niespełniającego norm jakościowych (warunek 2.2.2. koncesji) na stacji w miejscowości K., co było działalnością wykraczającą poza zakres udzielonej koncesji, stanowiąc tym samym naruszenie obowiązków koncesyjnych z art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne w związku z punktem 1 koncesji (przedmiot i zakres działalności) oraz punktu 2.4.1. koncesji stanowiącego o obowiązku poinformowania Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki o rozszerzeniu działalności koncesjonowanej;

2) art. 233 k.p.c. poprzez nierozpoznanie istoty sprawy, dowolną i pobieżną ocenę materiału i uznanie, że pozwany wskazał złą podstawę prawną zaskarżonej decyzji, ponieważ działalność prowadzona na stacji nieobjętej koncesją jest działalnością bez koncesji i nie może być uznana za naruszenie warunków koncesji, gdyż określenie warunków koncesji odnosi się wyłącznie do zakresu działalności objętej koncesją i podlega sankcjom z art. 57g § 1 ustawy - Prawo energetyczne, podczas gdy prawidłowa ocena materiału dowodowego, a zwłaszcza zaskarżonej decyzji prowadzi do odmiennych wniosków, a mianowicie, że działalność powoda prowadzoną na stacji nie objętej koncesją należało zakwalifikować jako działalność prowadzoną niezgodnie z zakresem udzielonej koncesji, co tym samym stanowiło naruszenie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne w związku z punktem 1 koncesji (przedmiot i zakres działalności).

Powód Przedsiębiorstwo (...) spółka z o.o. z siedzibą w D. wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja zasługuje na uwzględnienie, o ile zmierza do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny podziela niepełne ustalenia faktyczne Sądu pierwszej instancji i w tym zakresie przyjmuje je za własne. Natomiast dokonana przez Sąd Okręgowy ocena prawna żądania pozwu jest wadliwa. Sąd pierwszej instancji błędnie bowiem przyjął, że działalność powoda na stacji paliw w miejscowości K. nie była objęta koncesją, a zatem nie mogła naruszać postanowień koncesji i podlegać karze pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne. Opierając się na tym nietrafnym założeniu, Sąd Okręgowy zaniechał dokonania oceny merytorycznej zaskarżonej decyzji oraz wniesionego od niej odwołania, co skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy.

Zgodnie z art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2017 r. poz. 2168, zwanej dalej „u.s.d.g.”) organ koncesyjny może określić w koncesji, w granicach przepisów odrębnych ustaw, szczególne warunki wykonywania działalności gospodarczej objętej koncesją. Art. 49 ust. 1 pkt

3 u.s.d.g. przewiduje, że wniosek o udzielenie lub o zmianę koncesji powinien zawierać m.in. określenie rodzaju i zakresu wykonywania działalności gospodarczej, na którą ma być udzielona koncesja. Art. 59 u.s.d.g. nakłada na przedsiębiorcę obowiązek zgłoszenia organowi koncesyjnemu wszelkich zmian danych, o których mowa w art. 49 ustawy, w terminie 14 dni od dnia ich powstania. Natomiast zgodnie z art. 35 ust. 1 pkt 2 i 5 ustawy - Prawo energetyczne, wniosek o udzielenie koncesji powinien zawierać m.in.: określenie przedmiotu oraz zakresu prowadzonej działalności, na którą ma być wydana koncesja, a także określenie środków, jakimi dysponuje podmiot ubiegający się o koncesję, w celu zapewnienia prawidłowego wykonywania działalności objętej wnioskiem.

Ponieważ w koncesji określa się warunki wykonywania przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej, którą w niniejszej sprawie jest obrót paliwami ciekłymi, za wadliwe należy uznać twierdzenie Sądu pierwszej instancji, że działalność powoda na stacji paliw w miejscowości K. nie była objęta koncesją. Twierdzenie to byłoby jedynie wówczas prawdziwe, gdyby oprzeć je na założeniu, iż prowadzenie przez przedsiębiorcę działalności gospodarczej w każdej lokalizacji wymaga wydania odrębnej koncesji. Takie założenie pozostaje jednak w sprzeczności z powołanymi wyżej przepisami prawa.

Ponadto wskazać należy, że ze znajdujących się w aktach administracyjnych dokumentów wynika, iż decyzją z dnia 17 maja 2011 r. nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi, w punkcie 1 zatytułowanym „Przedmiot i zakres działalności” określając, że działalność koncesjonowana będzie wykonywana przy wykorzystaniu stacji paliw lub stacji auto-gazu zlokalizowanej w miejscowości S. (k. 31 akt adm.). Następnie decyzją z dnia 31 października 2011 r. nr (...), wydaną na wniosek powoda z 10 sierpnia 2011 r., Prezes Urzędu Regulacji Energetyki zmienił powyższą decyzję poprzez nadanie punktowi 1 zatytułowanemu „Przedmiot i zakres działalności” brzmienia „przy wykorzystaniu stacji paliw lub stacji auto-gazu zlokalizowanych w miejscowościach S., W., B., T.” (k. 34 akt adm.). Dotychczasowe postępowanie powoda i organu regulacyjnego potwierdza więc wykładnię przepisów prawa dokonaną przez Sąd odwoławczy.

Przyjęcie przez Sąd Okręgowy odmiennej od powyższej, wadliwej wykładni przepisów dotyczących koncesji, skutkowało nierozpoznanie istoty sprawy, albowiem Sąd pierwszej instancji zaniechał dokonania oceny merytorycznej zaskarżonej decyzji oraz wniesionego od niej odwołania. Ponownie rozpoznając sprawę Sąd Okręgowy dokonał analizy zarzutów podniesionych przez powoda w odwołaniu oraz rozważył celowość ewentualnego poszerzenia ustaleń faktycznych, w zakresie niezbędnym do dokonania oceny meritum sprawy.

Podstawą orzeczenia Sądu Apelacyjnego był art. 386 § 4 k.p.c. O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na zasadzie art. 108 § 2 k.p.c.